

[Poul Nødgaard]

trykt klart i lovforslag nr. L 272. Her forestiller regeringen sig, at en række offentlige serviceområder skal udbygges i overensstemmelse med, hvad regeringen finder samfundsnyttigt.

Herudover forestiller regeringen sig, at sort arbejde kan afskaffes, hvis arbejdsløse kan udføre arbejde, der ellers udføres sort eller slet ikke udføres. Dette må siges at være udtryk for topmålet af planøkonomisk tankegang. Først etablerer man et så ekstremt beskatningsniveau, at arbejde i enormt omfang fortrænges til sort arbejde. En forsker vurderede i 1985, at omfanget af sort arbejde er 150.000 fuldtidsstillinger. Derefter vil man nu lade det offentlige betale for udførelsen af selv samme arbejde, som man har skubbet væk fra det lovlige arbejdsmarked. Havde det ikke været kløgtigt at gribe direkte fat om nælden, nemlig at sætte de skatter ned, der fortrænger arbejdet?

Det vurderes, at de ledige hermed får mulighed for at udføre meningsfyldt arbejde. Jamen er der her ikke tale om en ekstrem hån over for de arbejdsløse? Det er ikke spor meningsfyldt at udføre et arbejde, der kun eksisterer, fordi Socialdemokratiet skal have nedbragt de officielle ledighedsstatistikker. I forvejen har man jo gemt en stor del af den officielle ledighed ved at lade de ledige fungere i alle mulige kunstige projekter.

Lovforslag nr. L 272 medvirker til en cementering af de løntilskudsordninger, der i forvejen har skabt en kolossal ledighed. Løntilskudsordningerne fortrænger lønmodtagerne, der er beskæftiget på normale vilkår og uden offentlige tilskud. Af bemærkningerne fremgår det, at udbetaling af løntilskud skal standses i tilfælde, hvor jobtræning giver anledning til konkurrenceforvriddning. Hvad er det for noget sludder? Løntilskud er i sig selv konkurrenceforvriddning over for lønmodtagere ansat på normale lønvilkår og over for arbejdsløse, der ikke kan opnå løntilskud. Betyder denne bemærkning, at alle offentlige løntilskudsordninger hermed ophæves, eller er det blot den sædvanlige opskruede socialdemokratiske retorik uden reelt og sagligt indhold?

Det kunne i den forbindelse være interessant at få ministerens svar på, hvor mange fuldtidsstillinger regeringen antager der allerede har fortrængt eksisterende arbejde som følge af disse løntilskudsordninger. Altså sagt direkte: Hvor megen arbejdsløshed har løntil-

skudsordninger indtil videre medført? Hvis regeringen ikke kender til omfanget af løntilskudsordningernes fortrængning, ville det være væsentligt og relevant at iværksætte en undersøgelse, der kan belyse dette forhold nærmere.

På samme måde er det relevant og væsentligt, at der iværksættes en officiel undersøgelse af, hvor mange fuldtidsstillinger skatterne skubber over i den sorte økonomi, samt hvilke skatter der har den største fortrængningseffekt, så vi kan få klarhed over, hvilke skatter der først skal afskaffes for at forbedre beskæftigelsen.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 274 fremgår det, at regeringen mener, at såfremt ledige udarbejder en såkaldt individuel handlingsplan, kan deres muligheder for at opnå beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked forbedres. Det er næsten komisk. Regeringen siger med andre ord, at en af grundene til, at ledige ikke opnår beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked, er, at de ikke har udarbejdet eller fået udarbejdet en individuel handlingsplan.

Den slags nægter Fremskridtspartiet simpelt hen at tage alvorligt; vi begriber ikke, at regeringen er sunket så lavt. Når den i fuld alvor leverer den slags, synes jeg, debatniveauet er blevet for lavt. Hvis regeringen vil gå ud og sige til de arbejdsløse, at de lige skal have udarbejdet en individuel handlingsplan, så vil deres beskæftigelsesmuligheder øges, så håner man åbenlyst de arbejdsløse.

De ledige skal i en periode på 12 måneder have lov til at tjene 27.500 kr. årligt, hvis de accepterer, at deres dagpenge reduceres til 80 pct. Dette er blot ét blandt mange forsøg på fordeling af arbejdsmængden. Af andre kan nævnes tilbud om sabbat, orlov, uddannelse og tidligere tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Tiltag, der reducerer arbejdsstyrken, skaber ikke mere beskæftigelse og kan efter al erfaring ikke reducere arbejdsløsheden.

Det er jo ikke første gang, man fra politisk hold forsøger at reducere ledigheden ved at reducere arbejdsstyrken. Indførelsen af efterlønsordningen, 37½-timers-arbejdsuge, barselorloven, førtidspension m.v. var alle forsøg på at gøre arbejdsløsheden mindre ved at reducere arbejdsstyrken. Imidlertid steg arbejdsløsheden blot i den periode, hvor disse tiltag blev